

Ambrus József

illúzióhajhász

nyitott illúziók lélekkapujában
kapzsi láthatárt keresek
a várakozás csupa szépség
mégis a fantáziám kesereg
parfümök vezetik bekötött szemem
amazon csókját kérem megtartani
kibeszélnék az érett formák
amíg transzba ejtenek cinkosai
megszálltak a könnyebb hétköznapiak
fennakadsz a látszat-kilincsen
mint az értelem törmeléke
lábamhoz fekszik hogy segítsen

bezárkózom a romos dilemmába
a horizont lebomlik a földig
eladtam magam a homálynak
amíg pengék hasítnak a célig
példás illúzióim bontja le a fényt
zuhan az érték – pusztul a jelen
férgek között csontokkal játszol
amíg csőre tölt Isten a lesen

égi csókjaimat a harangok
formálják át sivatagi köddé
de a kétes illúzió elszivárog
s az életnek nincs minősége többé

percekbe zárt kövek

reggelente könnyeznek a kövek
üdvözletet kelt az önsajnálát –
hamis célt rögtönöz a tömeg
nem értem – különcnek titulálnak
beteg könnyek mázsás percek gyöngyök
bús menyegzők – pompás temetések
tüskés bogáncsok – kagylóba zárt göncök
hallgatják le téves szívverésed
reggelente mosolyoddal ébredek
– takarj be anyám hűségeddel
mert ma is lecsapnak a fényjelek
amíg aranykévét zúdít rám a reggel

giccses jégcsapok – fényből fújt üveg
– óriás szeplőit kibocsátom
szent hallgatás – körém gyűlt rügyek
a végtelenbe nőtt állomásom
ne add magad a hallgatásnak
– jelenléted született értelem
csak fény szivárog friss önvizsgálat
amíg a pikkelyek között létezem

úgy tűnik mintha kövek között élnék
– és a határ egy végtelen tenger
mi lehet több rajtam fény és árnyék
mely összeolvad a végtelennel